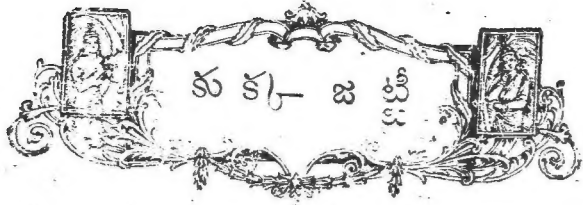

చెప్పినది

గొంట్ పెంకలుగడగాడు, బి. యే.

విస్సన్నలో విధిలోనికి వెళ్లడమనేది, అది
నం కొనితెచ్చుకోవడం అన్నమాట.
మనిషి తిన్నటివాడు కాదు. ఇంటికప్పుమీద
పెద్దవేసి, విప్పగేరకం! ఎక్కడికి వెళ్లినా
కుక్కజట్టిలు తెచ్చావుంటాడు. వాటిలో ప్రండే
గొప్ప లోపం యేమిటి అంటే, ప్రపంచంలో
యెవరూ తనవంటి కుక్కాన్ని కలవాల్లు
కారని, 'విల్ల కీమాత్రం విడేకం లేదేమి
చెప్పా?' అనుకుంటాడు. కాని పాపం వాటికి
మనసులో మాత్రం యెట్టి వ్యత్యాసంలేదు—
తల్చుకోకుండానే తవ్వాయిల్లో పడతాడు.

విస్సన్న, నేనూ కలిగి. ఒకనాడు కా
క్లిబ్బుకి వెళ్లడం తలపించింది. ఊళ్ళల్లా
అయ్యున్నట్లు చాలా పెండ్లది; చాలా
పెద్దది కూడాను. ఎప్పుడూ అక్కడ జనం
క్రిక్కిరిసి ఉంటారు. వచ్చినవాళ్ళకి ఫలహారం
రాలు నడ్డిందిందికి చాలమంది చౌకర్లు, చాక్లర్లు
ఉన్నారు. క్లిబ్బులో బెంచీలు, బల్లలు,
శుభ్రంగా ఉండి, వచ్చేవారు కూర్చుండుకు
మంచి సదుపాయంగా ఉంటాయి.

మాక్లిడ్లకి పరిచయం లేకట్లు, విస్సన్న,
నేనూ చేరొక బెంచీమీద కూర్చున్నాం.
నాకు కావలసిన ఫలహారపు డిరుసులు నేను
తెచ్చించుకున్నాను. విస్సన్న స్వాగతంమట్టుకు

టికెట్ మీదలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ
న్నాడు.
ఇంతలో క్లిబ్బు కుర్చీవాడొకడు
వచ్చి ను సమీపించి, "అయ్యో, మీకు
వాల్లి?" అని అడిగాడు.
వెంటనే విస్సన్న కుర్చీవాడివైపు
"నల్చుల్లి, టీ, వేడినీళ్లు, ముగి
కావాలి" అన్నాడు. ఆకుర్చీవాడు మె
లిక్కజచ్చి చూచి, పిమ్మట కొంచెం
తో "ఇది ఉపరాలపావు కాదు; కాళ్ళ
టీలు" అని తీక్షణంగా పలికి, విస్సన్న
చురచుర చూడడం ప్రారంభించాడు.
విస్సన్న డిరునవ్వుతో, "అయితే అ
య్యో, ఏంకావాలని యెందుకు నన్నడిగా
కాళ్ళక్లిబ్బులోకివచ్చేవాళ్ళెవరై నాయెందుకు
రనుకున్నావు? ఆమాత్రం ఊహించు
లేకుంటే యేలాను? ...నీకాఫీ, యిష్టి, న
తీసుకురావడం మాని, ఏంకావాలని అడ
మొందుకు?" అన్నాడు.

ఆకుర్చీవాడు యేమీ అనకుండా
మొగం చిట్టించుకొని లోపలికి పోయి కా
యిష్టి తెచ్చి విస్సన్నయెదుట ఉంచాడు.
అంతట విస్సన్న మెల్లగా "మాడ్డా, అబ్బ

సమాసము]

కుక్క జట్టి

అం

మీద వేసి వేస్తావున్నా, కొంచెం
మీద వేసి వేస్తావు. ముగియున్నావాలి.
నేనా, కాఫీ, టీలుకే నచ్చిన వాడు
కానీ నాదా? రావడం? పాంకోల్లో మంచి
వాడుకాదు అని అడగడం కద?
మట్టలకొట్టు పెట్టుకుంటే, నాడుకానా
వచ్చేవాడు చుట్టలకోసం వచ్చేవడుకుం
కాని, గుట్ట బేరమాడిందికి వచ్చేవని
అనుకుంటే ఏమంటావు, నిజమేనా?"
అన్నాడు.
ఆకుర్చీవాడికి అవలమితమైన కోపం
వచ్చింది; కాని యేమీ బదులుచెప్పక, లోప
వెళ్ళిపోయాడు. విస్సన్న మాటలకు నాకు
పునా వచ్చింది. కాని నవ్వు సమా
యంగా పోయిపోయింది.
విస్సన్నకు సమీపంగా ఆ బెంచీమీదనే
కొంచెం ఒక వైదీకపు బ్రాహ్మణుడు యిష్టి
వేసుకుని, పచ్చడి మారడిగి, తొందరగా
తిన్నాడు. తీగమాత్రం వానిని ఏదా
చి, విస్సన్న, "ఏమండీ అయ్యో, ఇటు
వాడి... ఆయిష్టిలో నంచుకుందుకు వేసిన
పచ్చడిలో తలపెట్టుకలు కాని, కరుదూపం
కాని, యిటువంటివి యేవైనా పడివున్నా
మా?" అని ప్రశ్నించాడు.

బ్రాహ్మణుని యిష్టనముక్క అనవ్వు
తోనే పడవేసి, ఆ బ్రాహ్మణుడు "అబ్బే, యేం
గ్రహచారం! పెద్దకలు పడ్డాయటండీ, నేను
నివ్వలేదు." అంటూ, ఫలహారం విడిచి
పోయాడు. పుటే విస్సన్న, "అదికాదండీ
నేనన్నది. పెద్దకలు పడ్డాయి అని నేచెప్ప

లేదు. ఒకవేళ మీరు తిన్న పచ్చడిలో
అట్టివి పడివుంటే నాకు కావాలన్నాను. అంతే
కాని—" అంటూ తనయిష్టి మెల్లగా తిను
ప్రారంభించాడు.

ఆకుర్చీవాడు మాటలకారితో నల్ల అవై
దీక బ్రాహ్మణుడు యేం చెప్పాడో కాని, అయ్యరు
గుండాలు నర్దుకుంటూ వచ్చి విస్సన్నతో,
"ఏమండీ నామీ, యిష్టి పచ్చడిలో తలపెట్టు
కలున్నవని చెప్తిరటనే? ఏమి చూపండిమీ!
పాపం ఆయన యిష్టిభాగం చెయ్యకుండానే
వెళ్ళిపోయాడే! ఇది ఎవరు భాగపుచా?"
అని గద్దించడం ప్రారంభించాడు.

అయ్యరువేపు తిరిగి విస్సన్న, "నేనట్లా
యేమీ అనలేదు" అన్నాడు.

"అనలేదా? మరి మీరన్నట్లు ఆ బ్రా
హ్మణుడు చెప్పాడే?"

"నేనన్నది యేమిటంటే, ఆయన తింటూ
వున్న పచ్చడిలో పెద్దకలు, కరుదూపం,
యిత్యాది సామగ్రి యేమైనా ప్రమాదప
తాత్తూ ఒకవేళ పడివున్నట్లయితే, నాకు తెలి
యజేయవలసిందని ప్రార్థించాను." అని విస్సన్న
సమాధానం చెప్పాడు.

"అట్లా అనడం మీకు న్యాయంగా
వుందా?"

"అదికాదండీ, అయ్యర్ గారూ, పచ్చడి
వంటి పదార్థంలో సాధారణంగా మా స్వగృ
హాల్లోకూడా యేం జరగడం సహజం అంటే,
అడవాల్లు చిక్కుతీసుకున్న తలపెట్టుకలు,
మొదలైనవి మిశ్రమం అవుతూ వుంటాయి.

సుతస్మృతి

శ్రీ కవచంకరకావ్య గాథ [సాహితీ సమితి]

చేస్తావున్నప్పుడు కాని, జూరి, దిగువనున్న ఫలహారాలలోను, వాగిన్నెలోను వసుతూ వుంటాయి. అట్టి ప్రమాదాలు నుంచి వత్తూ ఉండగా జనగణం చూడబోయినా, అది జరిగేటందుకు కేలు పూర్వభూతా, వేదంబూరా? అంతేకాని, విచిత్ర భృగూర్వాకంగా చాలగిన్నెలో చుట్టకలు వేసి చురిగిస్తారని యెవరన్నారో? ఒకటే యెవరైనా అనినా; అది విశ్వసింపరాని మాట. ప్రమాదాలు అన్నింటాను వస్తవి; రావు అని తలచడం బుద్ధి తక్కువ! పోనిగాని, అయ్యరుగానూ, మీరు యిలాటి ప్రమాదాలు జరగడం అనేది యెన్నడూ వినలేదు, చూడలేదు, అని ప్రమాణపూర్తిగా చెప్పగలరా?"

“ఏమో స్వామీ, మీతో వాదనకి నేను రాలేదు. నాకిట్లాటి సంగతులేమీ తెలియవు.” అని అయ్యరు మొగం చిట్టించుకున్నాడు.

“మీరు తెలియకపోతే నేను మనవి చేస్తాను కదూ, ఇటువినండి పంచదారకీ, తేనెకీ చీములు చేరుతవి. కేతి కుండలలోను, నూనె కుండలలోను బాదైంకలుపడిపోతూవుంటాయి. ధాన్యం కొట్లలో యెలకలు, పిల్లులు, కావల సినంత రసాభాసు చేస్తూవుంటాయి. పప్పుల బుట్టలోను, అరిల పెట్టెలోను, మూషక ప్రవేశం కాకుండా ఉండదు. ఇక మన వంట దినుసులలో నహితం, అనేకమైన విషకీతాలు జరుగుతూ వుంటాయి. తోటకూర, బచ్చలి ఆకు, గోంగూర, యిత్యాది ఆకు కూరలు పులుసు వండినప్పుడు, ఆకుతేల్లు, చిట్టిమిడతలు మొదలైనవి విస్త్రుట ప్రత్యక్షం. కావడం కద్దు. బూరెలూ, బబ్బట్లూ—యిలాటి పిండి వంటల్లో కండచీములు, యీగలు రావడం

వింతకాదు. ఇవకలు తంజిమీరక వల్ల చాలు కాదు. ఇప్పుడు, ప్రేమించేటప్పుడు, ఇలాంటివూ, కూడా జరగడం కాదు. సుభవం మీద మూసం చూసినప్పుడు పొద్దిగా గ్రహించాకనే, “ప్రతిమనిషి కూడా యేనాడిక” నమగ శలకాయమెత్తు మానం ఇచ్చి అని ప్రాణాల్లో వ్రాసారు.

“పోయీ, మీ ఉపన్యాసం ఇంక చండి. పొపుణ్ణం ఉంటుంది. వివాకు కట్టంగావుంది. మీరు సెలవిచ్చి నాస్తవమే కావచ్చును; కాని మాక మాత్రం మీరు యిట్లాటి ప్రసంగం మాట్లాడకూడదు. కాశీహోటలు కొనవారికి కానలసిన ఫలహారం ఆరగిం పోవలేక కానీ, యిట్టిమాటలెందుకంటే?”

ఇంకా ఉరుకుంటే బాగుండదు లేచి “అయ్యో, అయ్యరుగానూ, దీనియింత వివాదం, చర్చ, యెందుకంటే కుండురూ.” అని నెమ్మదిగా నవ్వు పజచి పంపివేసి, విస్మయంతో “కాశీ పోతూవుంది. వేగం తాగేస్తే, పోదాం కాశీక బుక్కి వచ్చి, కాట్లాడడం బాగు అని చెప్పి, తొందర చెట్లాగు.

ఇవతల కొచ్చిన తరక్కి నవ్వుతూ అన్నాడు, “నేను సుతీ ఉన్నట్లు కనిపించడం డిలే తిన్నగా ఆర్థికయం? అనందర్థంగా ప్రవర్తనలెంది యేం ముద్దేశం ఉన్న కూడా కరవొచ్చాడు?” స్తురలు ముందు ఏమి అనక, నాన నాకబ్బ

శ్రీ కవచంకరకావ్య గాథ [సాహితీ సమితి] స్వచ్ఛందము దీక్షికోజ్జ్వల సుఖములలోన జొచ్చితి నఖిని నెను వెంటన. భిక్షిలపై పటము లొప్పెను త్రియసుహృత్కరకమలచాలిత తూలికాంకిత వివిధరూప ద్యుతి వితానముతో.

నలుకెలంకులు మందిరమ్మున నయనవర్జము గాగ శోభిత ప్రసృత నూత్న విలాస వస్తు ప్రతీతి సంపదలన్. ముద్దు మొగమున వ్రాలి నల్లని ముంగురులు నటియించు చుండగ అతనికొమరుడు నన్ను డాసెను ఇచ్చటిలిడుకొనుచున్. మనా తాగలేనా, రమ్ము రమ్మని నన వేస్తూవుంటే నా చిన్ని బాలుని ముంకా విస్మయం? ముద్దులాడితి నే అయ్యరు, అన “చాలావు లేవ” యెట్లా పడుతవనుచు బాలుడు “శమ్మును

నాగిలింక నాశక్తియు గగురుపాటాండె. హర్ష వశమున జాలుచానిన నశ్రు బిందువు, లాక్షణమ్మున చాలకృష్ణుడై క్రోడకాట డగు భంగి గనిపించెన్. అంత జ్ఞప్తికి వచ్చె పూర్వం బస్తమించిన నాకుమారుడు, ఉష్ణ బాష్పకణప్రవాహం బరలె కనదోయిన్. హృదయదాహము కేగుచున్నను ఎట్టెటో దిగమింగి, అయ్యెడ సరభనమ్ముగ ముద్దులాడితి నఖిని తనుజాతున్. అయ్యె కొడుకా, నీవు దివమున కరుగువేళను నాయెడందను రవులు కొల్పిన చిచ్చు కేటికి రాజుచున్నదిరా! ఆప్తమిత్రుల శిశువులం గని హర్ష మొందుచు నుండుటేనా? సంతవిడ్డల నెత్తుకొనియెడి సుఖము లేదొక్కో?